

Heaven and Earth

Nora Roberts

Copyright © 2001 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Între rai și pământ
Nora Roberts

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Între rai și pământ / Nora Roberts;
trad.: Diana Țuțuianu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3564-8

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Între rai și pământ

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

capitolul 1

Ianuarie 2002

Nisip și pietriș înghețat din cauza frigului se auzeau scrâșnind sub picioarele ei în timp ce alerga de-a lungul țărmului curbat. Valurile ce veneau scăldau nisipul său în urmă spumă și bule întinse pe suprafața acoperită cu o crustă asemenea unei dantele jerpelite. Deasupra capului, pescărușii strigau întruna, fără să obosească. Mușchii i se încălziseră și i se mișcau cu relaxare, precum niște mecanisme unse, la cel de-al treilea kilometru al alergării ei de dimineață. Ritmul și viteza îi erau rapide și controlate, iar aerul pe care îl expira se transforma instantaneu în aburi albi. Când inspira – la fel de iute –, îl simțea pe gât rece și ascuțit precum niște ace de gheață.

Se simțea nemaipomenit.

Plaja rece nu avea nici un fel de urme de pași cu excepția celor lăsate de ea, urme noi clar conturate peste cele vechi, în timp ce tot alerga înainte și înapoi de-a lungul plajei întinse, fără denivelări.

Dacă să fi hotărât să își facă alergarea de cinci kilometri în linie dreaptă, ar fi putut traversa insula Trei Surori dintr-o parte în alta, pe lățimea sa maximă.

Și această idee o încântase întotdeauna.

Mica intindere de pământ de lângă coasta statului Massachusetts era a ei, fiecare deal, fiecare stradă, fiecare culme și bucătică de plajă. Seriful adjunct Ripley Todd simțea mai mult decât afecțiune pentru insula Trei Surori, pentru orașelul așezat aici, pentru locuitorii și bunăstarea ei. Simțea o doză considerabilă de responsabilitate.

Putea să vadă pâlpâirile strălucitoare ale soarelui ce abia răsărea pe vitrinele de sticlă ale magazinelor

de pe High Street. În vreo două ore, magazinele aveau să fie deschise, oamenii să iasă pe străzi ducându-se să își vadă de treburile zilei. Activitatea turistică nu era cineștie ce în ianuarie, însă urmău să vină ceva turiști de pe continent, care să intre rapid prin magazine, să meargă cu mașina până sus pe culmile dealurilor, să cumpere niște pește proaspăt de lângă docuri. În ciuda acestora, iarna era în bună măsură un anotimp doar pentru cei de pe insulă.

Iar ei îi plăcea iarna cel mai mult.

La capătul plajei, acolo unde se înălța marginea digului chiar sub orășel, se întoarse și o luă înapoi pe nisipiu de pe plajă. Ambarcațiunile de pescuit se vedeau în zare legănându-se pe apa oceanului albastru pal ca de gheată. Culoarea avea să se schimbe odată cu creșterea în intensitate a luminii, de îndată ce cerul avea să se deschidă și mai mult. Și nu-și amintea să fi primit vreodată apa fără să se simtă absolut fascinată de nebunia de culori pe care putea să le aibă.

Văzu ambarcațiunea lui Carl Macey și cineva de la pupa, mic precum o jucărie, ridică o mână. Ea răspunse la salut și continuă să alerge. Dat fiind că erau mai puțin de trei mii cei care locuiau pe insulă tot timpul anului, nu era greu să știe pe toată lumea. Își reduse puțin ritmul de alergare, nu doar ca să se răcorească, dar și ca să prelungească momentul acesta de solitudine. Adesea își făcea alergarea de dimineață cu Lucy, câinele fratelui ei, însă în dimineața asta se strecurase afară de casă de una singură. Să fie singură era un alt lucru care îi plăcea cel mai mult.

Și dorise să-și limpezească mintea. Avea o grămadă de lucruri la care să reflecteze. La unele din ele prefera să nu se gândească însă, așa că pentru moment lăsa la o parte acele probleme și chestii enervante. Trebuia să se ocupe de niște lucruri care nu erau cu adevărat o problemă. Nu puteai considera o problemă ceva ce te făcea fericit. Fratele ei abia se întorsese din luna de miere și nimic

nu îi putea face ei mai multă placere decât să vadă căt de fericit era alături de Nell. După toate cele prin care ei trecuseră și care aproape că îi costase viața, văzându-i cum se instalaseră confortabil în casa în care crescuseră ea și Zack îi adusese cea mai mare mulțumire. Și de-a lungul ultimelor luni, din vară încocace, când Nell își încheiașe în sfârșit goana aceea nebunească cu groaza în suflet, ele două deveniseră prietene adevărate. Era o placere să vadă cum Nell înflorise pur și simplu și căt de puternică devenise. Însă, dincolo de dulcegăriile asta, se gândi Ripley, mai exista în continuare un mic neajuns. Iar numele acestuia era Ripley Karen Todd.

Tinerii căsătoriți nu trebuiau să își împartă cuibușorul de iubire cu sora mirelui. Nu se gândise la asta nici măcar o dată înainte de nuntă, și imediat după eveniment, când își luase la revedere făcându-le cu mâna la plecarea lor spre insulele Bermude, tot nu-și dăduse seamă de toate implicațiile.

Când ei se întoarseră însă, îmbătați de fericire din luna de miere, imaginea îi deveni căt se poate de clară.

Cei proaspăt căsătoriți aveau nevoie de intimitate. Căci în nici un caz nu s-ar fi putut deda la partide fierbinți de sex spontan pe podeaua din living dacă ea putea intra peste ei oricând, la orice oră din zi și din noapte.

Nu că vreunul dintre ei ar fi spus ceva în privința aceasta. Firește că nu. Cei doi ar fi putut la fel de bine să poarte în piept niște insigne de merit care să certifice căt de cumsecade și de minunați erau amândoi. Iar de genul acesta de insignă, se gândi Ripley, ea, una, era imposibil să aibă parte vreodată.

Se opri și folosi stâncile ce ieșeau la iveală la capătul îndepărtat al plajei ca suport pentru a-și întinde gambele, tendoanele genunchilor și bicepșii.

Corpul ei era la fel de zwelt și de tonifiat precum cel al unui tigru Tânăr. Se mândrea cu el și cu controlul pe care îl avea asupra lui. Se îndoie de la talie, aplecându-se,

iar șapca de schi pe care și-o trăsese pe cap căzu pe nisip lăsându-i liber părul, de culoarea stejarului lăcuit.

Îl purta lung, căci în felul acesta nu avea nevoie de tunsori și coafuri regulate. Era doar un alt tip de control asupra propriului trup.

Ochii ei erau verzi, profunzi și pătrunzători. Când avea chef, le sublinia frumusețea cu rimel și creion dermatograf. După ce se gândise foarte mult, se hotărâse că ochii ei erau cea mai bună parte a unei fețe cu lini ascuțite și trăsături ce nu se potriveau unele cu altele.

Dinții din față îi ieșeau ușor în față fiindcă își dispresuise aparatul dentar. Și mai avea fruntea lată și sprâncenele negre aproape orizontale moștenite din ramura Ripley a familiei sale.

Nimeni nu ar fi acuzat-o că este frumușică. Cuvântul era prea bland pentru ea – și în orice caz l-ar fi perceput drept o jignire. Prefera să știe că are o față puternică și sexy. Genul ce ar putea să atragă bărbați. Când avea chef de unul.

Ceea ce nu fusese cazul, se gândi ea, de câteva luni bune.

Pe de-o parte din cauza planurilor de nuntă, a planurilor de vacanță, a timpului pe care îl petrecuse ajutându-i pe Zack și Nell să descâlcească hătișurile legale astfel încât să se poată căsători. Iar pe de altă parte, era nevoie să recunoască, din cauza propriei stări de iritare și de îngrijorare pe care o simțea de la Halloween încoace, când își deschisese forțat niște încăperi secrete din sufletul ei, pe care le zăvorâse în mod intenționat în urmă cu câțiva ani.

Nu avusese încotro, se gândeaua ea acum. Făcuse ceea ce trebuia făcut. Și nu avea nici o intenție să repete povestea. Indiferent de cât de multe priviri atotștiutoare ori ironice îi arunca Mia Devlin. Gândul la Mia o făcu pe Ripley să deruleze toată povestea în minte.

Mia avea o cabană goală. Nell o închiriașe, apoi se mutase de-acolo când se măritase cu Zack. Pe cât de mult

ura Ripley ideea de a avea vreun fel de înțelegere, ca să nu mai vorbim de afaceri propriu-zise, cu Mia, cabana galbenă era soluția perfectă.

Era mică, simplă, conferea intimitate.

Deci avea sens, hotărî Ripley și o porni în sus pe trepte de lemn tocit ce urcau în zigzag de pe plajă spre casă. Era enervant, însă era practic. Cu toate astea, poate nu strica să și îngăduie o marjă de câteva zile, în care să răspândească vorba că e în căutarea unui loc de închiriat. Poate că se putea lipi de un loc – de un loc care să nu-i apartină Miei.

Însuflarește de posibilitatea aceasta, Ripley urcă în fugă pe scări și alergă până la veranda din spate. Nell precis pusese deja ceva să se coacă la cuptor, știa ea, aşa cum știa și că bucătăria mirosea dumnezeiește. Cel mai mare avantaj era că nu avea să trebuiască să caute prin frigider să găsească ceva pentru micul dejun. Pur și simplu totul avea să fie acolo. Delicios, încântător și gata de mâncat.

În timp ce întindea mâna spre mânerul sferic al ușii de la intrare, îi văzu prin geam pe Zack și pe Nell. Erau încolăciți unul în jurul celuilalt, se gândi ea, precum iedera pe un stâlp. Încolăciți unul în jurul celuilalt și complet absorbiți unul de celălalt.

- Oh, firar!

Șuieră expirându-și aerul din plămâni, se trase înainte, după care reveni pe verandă tropăind asemenea unui cal și fluierând. Asta avea să le dea timp să se desclășeze din strânsa lor îmbrățișare. Sau cel puțin, aşa spera ea.

Dar nu avea să rezolve cealaltă problemă a ei. La urma urmei, trebuia să aibă de-a face cu Mia. Intenționa să o abordeze cu nonșalanță. După felul în care gândeaua Ripley, dacă Mia știa că ea își dorea cu adevărat cabana galbenă, avea să refuze să o închirieze.

Femeia asta avea un talent să te contrazică, ceva de speriat!

Desigur, cea mai bună modalitate să ajungă la o înțelegere era să o roage pe Nell să intermedieze tranzacția. Mia avea o slăbiciune pentru Nell. Însă ideea de se folosi de cineva pentru a-i bătători calea o enerva la culme. Așa că se hotărî să treacă pur și simplu pe la magazinul de cărți al Miei, aşa cum făcea aproape în fiecare zi de când Nell preluase responsabilitatea gătitului pentru cafeneaua de la etaj.

În acest fel putea să aibă parte de un prânz pe cinste și de noi aluzii răutăcioase, toate dintr-o singură trecere pe-acolo. Merse cu pași energici de-a lungul High Street, mai mult pentru că voia să încheie afacerea și să termine cu asta decât din cauza vântului ce bătea cu putere. Și care o trăgea jucăuș de coada lungă și dreaptă a părului strâns, pe care, din obișnuință, o trecuse prin deschizătura părții din spate a șepcii.

Când ajunse la Cafeneaua cu Cărți, se opri și își țuguie buzele.

Mia refăcuse vitrina de prezentare. Un mic scaunel pentru picioare cu ciucurei, o pătură moale de un roșu-închis și o pereche de sfeșnice înalte cu niște lumânări roșii groase erau aranjate împreună cu grămezi de cărți aparent puse la întâmplare. Și fiindcă știa că Mia nu facea niciodată nimic la întâmplare, Ripley trebui să admită că întregul aranjament inspira căldură și bun gust. Și mai era și subtil – foarte subtil – chiar sexy.

„E frig afară“, te anunță vitrina. „Intră și cumpără niște cărți ca să le iei acasă și să te tolănești la căldură, să le citești.“

Indiferent ce orice altceva putea spune Ripley despre Mia – și putea spune o mulțime – ce era al ei era al ei: femeia știa să-și conducă afacerea. Intră la căldură, desfăcându-și automat fularul de la gât. Rafturile de un albastru-închis erau pline cu cărți, aranjate cu grijă. În diferite vitrine din sticlă erau dispuse diferite măruntișuri și tot felul de bibelouri ori diverse nimicuri. Focul din șemineu mocnea cu o flacără joasă, aurie, iar o altă

pătură, de data aceasta una albastră, fusese măiestru aruncată peste unul dintre scaunele adânci ce te invitau parcă să te afunzi în ele.

Da, se gândi ea, Mia știa să-și facă treaba.

Și chiar mai mult de atât. Pe alte rafturi se vedea lumânări de diferite forme și mărimi. Niște boluri adânci erau umplute cu pietre și cristale de toate culorile. Cutii viu colorate pentru cărți de tarot și rune erau puse ici-colo. Din nou, totul foarte subtil, observă Ripley încruntându-se. Mia nu făcea nicăieri reclamă faptului că locul era deținut de o vrăjitoare, dar nici nu ascundea asta. Ripley își imagină că factorul curiozitate – atât a turiștilor, cât și a localnicilor – justifica în bună măsură considerabilele profituri anuale ale magazinului.

Asta nu era treaba ei.

Din spatele marii tejhele sculptate, angajata Miei, Lulu, termină de înregistrat la casa de marcat cumpărăturile unui client, după care își trase ușor în jos ochelarii cu ramă de argint ca să îi arunce o privire atentă peste ei.

– Ai pornit în căutare de ceva pentru minte și ceva pentru stomacel?

– Nu. Am avut destule lucruri care să-mi ocupe mintea.

– Cu cât citești mai mult, cu atât știi mai mult.

Ripley zâmbi larg.

– Deja știi totul.

– Mda, aşa mă gândeam și eu. Am primit o carte nouă în transportul adus săptămâna asta pe mare, care-i chiar pe culoarul pe care ești acum. *101 de fraze de agățat – ediție de colecție, unisex*.

– Lu. Ripley îi afișă un zâmbet plin de înfumurare în timp ce o lăsa spre scările ce duceau la etajul magazinului: Eu am scris cartea aia.

Lulu chicoti:

– Nu prea te-am mai văzut să socializezi în ultima vreme, strigă ea.

– În ultima vreme n-am prea avut chef de socializat.

Res La etaj erau și alte cărți, și alte persoane care le răsfoiau. Însă aici, marea atracție era cafeneaua. Ripley putea deja să miroasă supa zilei, ceva sătios și condimentat. Multimea venită devreme, ce se călcase în picioare pentru brioșele lui Nell și pentru plăcintele ei sau, mă rog, celealte bunătăți pe care avusesese chef să le facă în ziua respectivă, se transformase într-o altă multime de oameni veniți să ia prânzul. Într-o zi ca asta, lui Ripley i se părea absolut normal să caute ceva fierbinte și consistent, înainte să se delecteze cu unul din deserturile lui Nell dulci ca păcatul. Trecu rapid în revistă oferta etalată și ofță. Rulouri cu cremă. Nimeni în toate mințile nu se dădea în lături de la rulourile cu cremă, chiar dacă celealte opțiuni erau la fel de tentante: eclere, tarte, prăjiturele și ceva ce părea a fi un tort făcut din multe straturi lipicioase de bezea ce te duceau automat cu gândul la iadul cel plin de plăceri.

Artista care crease toate tentații dulci înregistra o comandă la casa de marcat. Ochii ei erau de un albastru profund și limpezi, părul ei scurt și cărlionțat părea o aureolă aurie în jurul feței ce îi strălucea de sănătate și voioșie. Făcu gropițe în obrajii când îi zâmbi unui client arătându-i spre una din mesele de la geam ale cafenelei. Căsătoria, se gândi Ripley, chiar le pria unora. Iar Nell Channing Todd era un exemplu cât se poate de concludent.

- Arăți destul de exuberantă astăzi, comentă Ripley.

- Mă simt minunat. Ziua parcă zboară. Supa zilei este de zarzavaturi și paste, sendvișul este...

- O să iau doar supă, o întrerupse Ripley. Fiindcă îmi trebuie neapărat și un rulou cu cremă, ca să mă simt bine. O să iau și cafea la el.

- Imediat. Am pus la cuptor niște jambon pentru diseară, mai adăugă ea. Așa că să nu cumva să iei pizza în drum spre casă.

- Îhî, bine. Desigur.

Între rai și pământ

Ceea ce îi aminti lui Ripley de cea de-a doua parte a întregii tărășenii. Se foi un pic înainte de a mai trece o dată cu privirea peste toți cei aflați în încăpere.

- N-am văzut-o pe nicăieri pe Mia.

- Lucrează la ea în birou.

Nell puse supa cu polonicul, apoi mai adăugă pe o farfurioară și un rulou rumen proaspăt făcut la cuptor în dimineață aceea.

- O aştept să apară din moment în moment. Ai intrat și-ai ieșit din casă atât de repede azi-dimineață că nici n-am apucat să vorbesc cu tine. S-a întâmplat ceva?

- Nu, nu, nimic.

Poate că nu era prea politicos să-și găsească un alt loc în care să stea fără să spună ceva mai întâi. Ripley se întrebă dacă asta avea de-a face cu manierele elegante și traiul în societate, o sferă destul de delicată în ceea ce o privea.

- Te încurc dacă înfulec astea în bucătărie? o întrebă ca pe Nell. În felul acesta pot să stau de vorbă cu tine în timp ce-ți vezi de treabă.

- Desigur. Vino-n spate.

Nell duse mâncarea spre masa ei de lucru.

- Ești sigură nu s-a întâmplat nimic?

- Absolut nimic, o asigură Ripley. E al naibii de frig afară. Fac pariu că tie și lui Zack vă pare rău că n-ătăramas în sud până la primăvară.

- Luna de miere a fost perfectă. Simplul gând la luna de miere o făcu să strălucească de mulțumire. Dar tot mai bine e acasă.

Nell deschise frigidierul ca să ia oala în care pusese una dintre salatele zilei.

- Aici este tot ce-mi trebuie, ceea ce vreau. Zack, familia, prietenii mei, un cămin al meu. În urmă cu un an, n-ăș fi cresut că voi sta așa aici, știind că într-o oră sau ceva de genul o să plec acasă.

- Păi ți-ai câștigat cu vîrf și îndesat dreptul asta.

- Așa e.

Ochii lui Nell se întunecară, iar în ei Ripley putu să vadă un sămbure de forță, de putere – un miez pe care toată lumea, inclusiv Nell, îl subestimase.

– Doar că nu de una singură.

Clinchetul vioi al clopoțelului o avertiză că are un client în așteptare.

– Vezi să nu îți se răcească supa.

Se strecură afară, ridicând ușor tonul ca să-l salute pe nou-venit.

Ripley luă o lingură de supă și oftă plină de satisfacție când gustă prima oară. Pur și simplu avea să se concentreze asupra prânzului său și să se gândească la restul mai târziu.

Însă abia dacă apucase să mănânce ceva din bol când o auzi pe Nell strigând numele Miei.

– Ripley este în bucătărie. Cred că voia să te vadă.

La naiba, la naiba, *la naiba!* Ripley se uită încruntându-se la supă și își făcu de lucru umplându-și gura.

– Nu te jena, simte-te ca acasă.

Mia Devlin, cu coama ei rebelă de păr roșcat ce îi cădea peste umerii rochiei lungi verde-închis, se sprijinea cu grație de pragul ușii. Fața ei era un miracol al Creației, cu pomeții înalți și ascuțiti, o gură cărnoasă, bine definită, rujată cu un roșu la fel de îndrăzneț precum părul său, piele fină precum catifeaua și ochi fumurii de vrăjitoare.

Ochii aceia se uitau cu nonșalanță la Ripley, cu o sprânceană ridicată, perfect și ironic arcuită.

– Chiar mă simt. Ripley continuă să mănânce. Nocracă că știu că mâncarea asta provine din minunata bucătărie a lui Nell. Dacă aș fi crezut altceva, aș fi căutat în supă după smocuri de păr de liliac sau colții de balaur.

– Și-atăt e de greu să dai de colții de balaur în perioada astă a anului... Ce pot face pentru tine, dragă domnișoară serif adjunct?

– Absolut nimic. Pe de altă parte, însă mie mi-a trecut prin cap să fac ceva pentru tine.

– Acum sunt de-a dreptul șocată.

Înaltă și zveltă, ea se duse spre masă și se așeză. Purta tocările acelea subțiri și înalte ce îi plăceau atât de mult, observă Ripley. Nu putuse înțelege niciodată de ce și-ar fi pus cineva picioarele nevinovate în asemenea camere de tortură fără să fie amenințată cu pistolul la tâmplă.

Rupse o altă bucată de rulou și o mestecă zgomots.

– Când s-au căsătorit Nell și Zack, îți-ai pierdut chiriașa. Am înțeles că nu prea te-ai agitat să faci ceva în privința închirierii cabanei galbene, și întrucât mă gândesc să-mi fac rost de un loc al meu, mi-a trecut prin cap că pot se te ajut.

– Mai zi.

Intrigată, Mia își rupse și ea o bucată din ruloul lui Ripley.

– Hei, vezi că eu plătesc pentru ăla.

Ignorând-o, Mia luă mici înghițituri din ce rupsese.

– E puțin cam aglomerat pentru tine acasă?

– E o casă mare. Ripley dădu nepăsătoare din umeri, după care mută restul ruloului astfel încât Mia să nu mai poată ajunge la el. Întâmplarea face ca tu să ai una care-i goală. E un loc mic și drăguț, dar nici nu-mi trebuie ceva prea mare. Aș vrea să negociez o chirie pentru ea.

– O chirie pentru ce?

Nell veni înapoi cu pași iuți, ducându-se direct la frigider ca să scoată ingredientele pentru a onora o comandă de sendviș.

– Cabana galbenă, îi spuse Mia. Ripley își cauta un loc unde să stea.

– Oh, dar..., începu Nell. Tu ai deja un loc unde să stai. Împreună cu noi.

– Hai să nu îngreunăm situația asta. Era prea târziu casă regrete că nu aranjase să vorbească cu Mia între patru ochi. Mă gândeam doar cât de tare ar fi să am un locșor